

CONTRACORRENT

-¡Dan!-Vaig cridar- ¡Son les 7:43!

-Que ja vaig- el meu germà finalment que va eixir de la casa- Anem?

-Daniel, la jaqueta- vaig dir fregant-me la cara amb les mans, desesperada. Ell va córrer a dins a per ella.

-Ara sí que estic- Va dir orgullós.

-I la motxilla?

-U!

Vaig mirar l'hora al meu mòbil.

-Daniel Garcia Ferrer, son les 7:50!

-Ja vaig!

-Vinga!!

Vam caminar rapidament fins que vam arribar a la seua escola, el meu institut és més lluny. Dan va abraçarme les cames, ja que encara era xicotet per tindre sis anys. Com no em soltava li vaig dir.

-Vinga Dan, que faré tard.

Ell va fer morros, però em va soltar.

-Que tiges un bon dia

Em va fer una altra abraçada rapida i va córrer cap als seus amics. A mi em va tocar correr fins a l'institut, vaig arribar tardíssim.

-Alicia, son les 8:15 - Va dir la profesora.

-Sóc conscient

-La classe comença a les huit

-Sí...

-Ves a direcció

Genial.

Vaig caminar, cap baixa per el passadís. Si no fora per el meu germà...de vegades és tan insuportable...Quin remei.

Marta, la secretaria, em va rebre.

-Una altra vegada tard?- em va dir amb una veu dolça

-Sí- Vaig dir en un sospir

Vaig entrar a la sala de Isabel, la directora.

Unes bronques i un correu més tard em vaig dirigir a classe.

Quan al fi les classes van acabar vaig dirigir-me a l'escola del meu germà a recollir-lo.

-Dan, estic aci.- Vaig dir, i va córrer cap a mi.

-Saps el que m'ha passat? Doncs...

No li vaig prestar atenció, no li solc prestar atenció.

Al arribar a casa ens vam calfar el dinar i vam menjar soles al menjador. Mentre Dan em parlava amb tot detall el seu dia, jo mirava el mòbil amb desinterés.

Com que Dan tenia torn de vesprada (Està encara a primària) vam tornar a l'escola i jo vaig dirigir-me a l'acadèmia d'art.

A l'acadèmia no hi havia quasi ningú, probablement la gent es queda en casa, ja que el cel estava obscur com la nit i feia un vent perillós.

Quan vaig acabar la classe el vent bufava amb encara més força i el cel continuava fosc, encara que no fos de nit.

Però no plovia, ni una sola gota, no obstant això, vaig escoltar un fort soroll del carrer, era aigua. Una fina capa d'aigua bruta llepava els carrers, però sorprenentment, seguia sense ploure.

Em sorprèn, en València solem tindre un temps estable, mai plovia com per inundar el carrers, ni neva, ni res. Sempre havia sigut així.

Fins aquell moment.

- Està pujant el nivell de l'aigua, serà millor que arribe el meu germà abans de que empitjore.

-Segura que no et vols quedar? Encara et queden deu minuts de classe.

-No, però gràcies.

Vaig obrir la porta de la classe i vaig eixir al carrer, les sabates es van mullar, ja que l'aigua ja m'acaronava els turmells.

Estava atònita. Mai havia vist tanta aigua.

Vaig arribar a l'escola del meu germà i a la seva classe havien marxat tots els xiquets menys ell. Quan em va veure va córrer cap a mi.

-Alicia- Va cridar- Menys mal que ets aquí, m'he quedat tot sol aquí.

-Ja veig, vinga va, fem marxa o no arribarem a casa.

Vam caminar dos minuts i l'aigua ja arriba als genolls d'en Dan. Ell em va agafar de la mà ja que li costava avançar, l'aigua anava ja amb corrent i ell no tenia suficient força.

Tres minuts després el vaig haver d'agafar als braços per què l'aigua ja li arribava als malucs.

L'aigua poc a poc em cansava les cames i ja em cobria als malucs a mi també i encara érem lluny de casa.

Les meves cames ja no resistien el suficient per carregar el pes de Dan i amb el meu i vaig dir:

-Daniel, no puc més- vaig agafar-me a un arbre- No et soltes de mi, entesos?

Dan va asentir amb el cap i es va agafar a mi amb força.

-Alicia, tinc por- Va dir en un xiuxiueig.

-No passa res, Dan. El nivell de l'aigua baixarà prompte
No podria estar més equivocada.

El nivell de l'aigua va ascendir fins al meu pit i jo començava a espantar-me. Poc a poc el meu cos desapareixia baix la tèrbola aigua. Jo mirava amb desesperació al meu voltant i per a la meua desgràcia, mai hi havia ningú.

Amb un braç carregava el Dan, i amb l'altre m'agafava amb força de l'arbre. Vaig pensar d'enfilar-me però les branques eren massa altes i Dan massa baixet.

Dan i jo teníem l'aigua pel coll, jo escoltava la seva respiració agitada contra el meu pit i poc a poc la força que feia per aferrar-se a mi disminuïa, ell estava alarmat, però no asustat, com jo.

Ell creia que la seva germana gran el salvaria.

Però jo no podia ni ocultar el pànic de la meua cara, no podia parar de pensar que si li passara alguna cosa seria culpa meua.

Aleshores, de l'aigua tèrbola va sorgir alguna cosa, una branca, pot ser?

Aquella cosa va separar a Dan de mi. Vaig notar que la seua calor es convertia en aigua freda i bruta. I jo aguantava al meu germà de la samarreta i sort que sabia nadar.

-Dan, aguanta!- Vaig dir amb un to segur que no sé d'on vaig treure.

-Alicia!

Ell no parava de cridar el meu nom amb els seus ulls caramel plens de llàgrimes mirant-me, però jo no sabia que fer.

Poc a poc la seua samarreta s'escapava d'entre els meus dits.

-Daniel, agafa la meua mà!

Ell va trobar els seus dits amb els meus i finalment em va agafar la mà.

Però l'aigua era més forta que nosaltres dos i s'escolava entre els nostres dits.

Poc a poc la seva mà se soltava i l'aigua feia que s'esbarara. Fins que el tacte de la seva mà suau es va convertir en l'aigua.

-Alicia!- Va dir amb un crit desgarrador...

-Daniel!- Vaig dir amb llàgrimes als ulls.

Després d'aquell moment, jo veia però no mirava.

No sé què va passar després, no sé quin temps va passar però van començar a cridar per allà lluny...

-xica!

-Ei!

Però cap veu era tan forta com la del meu germà al meu cap que em cridava:

Alicia.

Algunes mans em van recollir i em van secar i calfar. Però jo no podia parar de tremolar ni escoltar la veu del meu germà ni de sentir el tacte de la seva mà contra la meua en aquell últim moment.

Després del que va passar tot es va convertir en fosc i jo no feia més que mirar al buit.

Va ser el dia del funeral i no sabia que posar-me.

-Que et pareix, mare?

Vaig girar els volants del meu vestit.

-Massa per una xiqueta de 15 anys, torna't a la tenda.

Jo vaig baixar el cap i la mare va marxar de la meua habitació.

-Doncs jo crec que estàs súper guapa, Ali- Va dir Dan

Vaig girar el meu cap.

-Te'l pots posar per al meu aniversari?

Vaig somriure.

-No, Dan l'he de tornar

Ell es va enamorar d'aquell vestit de setí.

Vaig tornar a la realitat i em vaig posar el vestit.

Al funeral tothom vestia de colors negres i obscurs. En canvi jo anava amb un púrpura setí que brillava com res. Jo no vaig plorar com tots, tots ploraven desconsolats, però les meves llàgrimes recorrien les meves galtes silenciosament, mentre mirava al buit.

Quan vam arribar a casa ens vam canviar i vam dinar en silenci. El meu pare agafava la forqueta amb força i va arribar el punt d'explotar.

Es va alçar, brusc de la taula i va bramar:

-És tot culpa teva! Ets la germana gran, és la teva responsabilitat!

Jo vaig mirar el plat amb una mirada buida.

-Estàs sorda?

Em va agafar la barbeta amb força i em va mirar als ulls amb ràbia. Va alçar l'altra mà i em va pegar una bofetada.

Pero no em va fer mal.

Ja res podia fer més mal que la pèrdua del meu germà.

Pero vaig seguir en davant, per ell

vaig somriure, per ell

vaig cridar, per ell

em vaig fer escoltar, per ell

vaig sobreviure per ell

vaig continuar per ell.